

מדת בדת

לע"נ מרן רבי עובדיה יוסף
בן ג'ורג'יה זצוק"ל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

169 פרשת נח תשע"ו

גליון

שיעור חזק חיוני בדרך קצרה

נזיר נה-סא

וחרדל בב' וג' מקומות שנותן פאה לכל אחת מהם והוא לא מחשיב גם את יהושע וכלב.

משנה ר"ע דן לפני ר"א שאם על עצם כשעורה שלא מטמאה באהל בכ"ז נזיר מגלח על מגעה ומשאה, א"כ רביעית דם שמתמאה באהל ודאי שנוזיר יגלח על מגעה ומשאה ואמר ר"א שאין דנים משם בק"ו, וכשאמר ר"ע דברים אלו לפני ר' יהושע אמר לו שיפה אמרת אלא כך היא ההלכה.

דף נו גמרא הסתפקו אם עצם כשעורה למדו מהלכה ובאים ללמוד רביעית דם מק"ו ולא לומדים ק"ו מהלכה, או שרביעית דם היא הלכה ועצם כשעורה הוא מק"ו ולא לומדים ק"ו מהלכה, וישנה ברייתא שאומרת בפירוש שעצם כשעורה הוא הלכה ורביעית דם הוא מק"ו ואין ללמוד ק"ו מהלכה.

פרק שני נזירים

משנה אם אדם אחד אמר לב' נזירים שראיתי שאחד מכם נטמא אך איני יודע מיהו, יגלחו שניהם ויביאו קרבן טומאה וטהרה ויאמר אחד אם אני הטמא קרבן טומאה שלי וקרבן טהרה שלך ואם אני הטהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך ויספרו ל' יום ויביאו קרבן טהרה ויאמר אם אני הוא הטמא הקרבן טומאה היה שלי וקרבן טהרה שלך ועכשיו זה קרבן טהרתי, ואם אני הוא הטהור קרבן טהרה היה שלי וקרבן טומאה היה שלך וזה קרבן טהרתך. **גמרא** לכאורה כל ספק טומאה ברשות היחיד לומדים מסוטה שיש רק בוועל ונבעלת ומחמירים בה מספק, כך בכל ספק טומאה שיש רק ב' אנשים מחמירים, אך כאן שהיו ב' נזירים וגם האחד שראה אותם והם שלושה א"כ זה כספק טומאה ברה"ר שטהור, אמר רבה בר רב הונא שהוא אמר שראה שנוזקה טומאה ביניהם ואז הם רק שנים, ואמר רב שכן מדויק **עמוד ב** ממה שכתוב ואיני יודע איזה מכם והוא לא אמר שכחתי אלא שהוא לא היה ביניהם.

המשנה אומרת שמגלחים מספק, לכאורה קשה שיתכן שאינו טמא והוא עושה הקפת הראש, ושמואל אומר שמדובר בקטן או אשה שאין בהם איסור הקפה, ויש לדייק ממה ששמואל לא תירץ שהקפת כל הראש אין בה איסור הקפה א"כ הוא סובר שהקפת כל הראש נחשבת הקפה, ומר זוטרא שנה את דברי שמואל על המשנה הבאה שנוזיר שהיה טמא בספק ומחולק בספק אוכל בקדשים אחר ס' יום ומגלח ד' תגלחות, ולכאורה הוא עושה הקפה ושמואל מעמיד באשה וקטן.

רב הונא אומר שהמקיף את הקטן חייב אמר רב אדא בר אבהו לרב הונא מי מגלח את ילדך אמר לו חובה אשתי אמר רב אדא שחובה תקבור בניה ואכן כל ימיו של רב אדא בר אבהו לא התקיימו בניו לרב הונא, לכאורה שניהם סוברים שהקפת כל הראש נחשבת הקפה וסבר רב הונא שכתוב בפסוק לא תקיפון פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנך ומי שיש בו איסור השחתה יש בו איסור הקפה וכיון שנשים לא נאסרו בהשחתה לכן לא נאסרו בהקפה, ורב אדא בר אבהו סובר שהאיסור הוא בין על המקיף בין על הניקף והמקיף חייב רק כשהניקף חייב וקטן שאינו חייב גם המקיפו אינו חייב.

לכאורה נחלקו תנאים בהקפת כל הראש ששנינו שכתוב ראשו במצורע

דף נח ולכאורה כתוב לא תקיפו פאת ראשכם וא"כ גם מצורע נאסר קמ"ל ראשו שהוא מגלח הכל, ובברייתא אחרת למדו שמה שכתוב ראשו במצורע שלא נלמד מנזיר שנאמר בו תער לא יעבור על ראשו וא"כ גם נזיר מצורע יאסר בגילוח קמ"ל ראשו שהוא יגלח, ולכאורה ברייתא שלומדת לנזיר סוברת שהקפת כל הראש אינה הקפה ולכן צריך את הפסוק במצורע לדחות את הלאו ועשה של קדוש יהיה של נזיר, והברייתא שלומדת להוציא מלא תקיפו סוברת שהקפת כל הראש נחשבת הקפה והפסוק בא לדחות לאו לבד של הקפת הראש, ורבה אומר שלכו"ע הקפת כל הראש אינה הקפה והפסוק בא לרבות כשהקיף וגילח אח"כ וכמו שבגילוח בבת אחת אינו עובר כך כשגלח אח"כ אינו חייב, אך קשה לדעת ר"ל שעשה דוחה לא תעשה רק כשאינו יכול לקיימו בלי לעבור על הלאו לא דוחה לא תעשה כשניתן לקיים את העשה בלי לעבור על הלאו וא"כ צריך לגלח בבת אחת, ולכו"ע הקפת כל הראש היא הקפה ומי שמעמיד את הפסוק לדחות לאו ועשה כי לומדים מלא תלבש שעטני גדילים תעשה לך מהם ועשה דוחה לאו לבד, ומי שלומד שראשו הוא לדחות לאו לבד לא לומדים מגדילים שהפסוק הזה בא לדרוש כדברי רבא שהקשה שכתוב בפסוק אחד ונתנו על ציצית הכנף מין כנף פתיל תלת, ובפסוק אחר כך כתוב צמר ופשתים, וצ"ל שצמר ופשתים פוטרים בין במינם בין שלא במינם ושאר מינים פוטרים רק במינם ולא שלא במינם. **מי שלומד** מראשו לדחות לאו לבד הוא ילמד שעשה דוחה לאו ועשה מהפסוק זקנו שכתוב ופאת זקנם לא יגלחו וזה כולל גם כהן מצורע

דף נה לרבי הנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל טמא ור' יוסי בן ר' יהודה מטהר, לכאורה הם נחלקו שלרבי איסור ארץ העמים הוא גם באויר ולר' יוסי בר' יהודה זה רק בגוש, ויש לדחות שלכו"ע האיסור הוא גם בגוש, ונחלקו שלר' יוסי בר' יהודה אהל הנזרק נחשב אהל לחצוץ ולרבי אינו נחשב אהל לחצוץ, אך ישנה ברייתא שר' יוסי בר' יהודה אומר שאם זרק תיבה מלאה כלים באהל המת היא טמאה ואם היתה מונחת היא טהורה, אלא י"ל שלכו"ע איסור ארץ העמים הוא רק באויר ונחלקו שלרבי גזרו גם בדבר שאינו מצוי ולר' יוסי בר' יהודה לא גזרו בדבר שאינו מצוי, וכן שנינו בברייתא שהנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל טהור ואם נכנס בקרון או ספינה ובספינה גדולה עם תורן טמא כי זה שכיח, או שנחלקו שרבי גזר שמא יוציא ראשו ורובו לשם, ור' יוסי לא חשש לכך וכן שנינו בברייתא שר' יוסי בר' יהודה אומר שהנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל טהור עד שיוציא ראשו ורובו לשם.

רב חסדא אומר שרק בנזירות מועטת אין ימי צרעתו עולים מהחשבון אך בנזירות מרובה הם עולים בחשבון, ומקשה רב שרביא שכתוב במשנה שמתחיל ומונה מיד ואין מבטל בהם את הקודמין ובנזירות מועטת ודאי צריך גידול שער, **עמוד ב** וא"כ מדובר בנזירות מרובה ובכ"ז כתוב שמתחיל ומונה מיד משמע שימי צרעתו לא עלו לו, ורב שרביא תירץ שמדובר בנזירות של נ' יום וכבר ישב כ' מהם ונולדה בו צרעת ואז הוא יושב עוד ל' יום של נזיר שיש לו בהם גידול שער, ורמי בר חמא מקשה ששנינו לקמן שנוזיר שהיה טמא בספק ומחולט בספק,

דף נו יכול לאכול בקדשים אחר ס' יום שממ"נ היתה לו תגלחת של צרעת ושל נזיר ויכול לשתות יין ולהטמא למתים אחר ק"כ יום לצאת מכל הספיקות שצריך שתהיה תגלחת ודאית של נזירות ושל צרעת, ושנו על זה שזה רק בנזירות מועטת אך בנזירות בת שנה יכול לאכול אחר ב' שנים שרק אז יש תגלחת טהרה ושותה יין ונטמא למתים אחר ד' שנים שאז זה תגלחת ודאית של נזירות, ואם נאמר שימי חילוטו עולים לו יספיקו לו ג' שנים ול' יום, אלא משמע שימי חילוטו לא עולים לו מהמנין, ומר בר רב אשי מקשה מברייתא שאומרת שימי טומאה למדנו שלא עולין לו מהמנין וימי חילוטו לכאורה נלמד בדין, שאם ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן וכן בימי חילוטו וכמו שימי הטומאה לא עולים לו מהמנין כך ימי חילוטו לא יעלו לו מהמנין, אך יש לפרוך שימי הטומאה מבטלים את הקודמים לכן לא עולים מהמנין אך ימי חילוטו שאינם מבטלים את הקודמים א"כ יעלו מהמנין, אך יש ללמוד מנזיר שנמצא בקבר ושערו ראוי לתגלחת נזירות ובכ"ז אינו עולה לו מהמנין א"כ ימי חילוטו שהשער אינו ראוי לתגלחת נזירות ודאי שלא יעלה מהמנין, וכ"ז ימי חילוטו, והימים שהוא סופר לכאורה יש ללמוד מהדין, **עמוד ב** שכמו שימי חילוטו לא עולים לו כך ימי ספורו לא יעלו לו ואין ללמוד ימי הסגרו מהדין שאם ימי חילוטו מטמא בהם משכב ומושב ואינם עולים לו כך ימי הסגרו שמתמא בהם משכב ומושב שלא יעלו לו, אך יש לפרוך שימי חילוטו טעונים תגלחת וקרבן לכן אינם עולים לו אך ימי הסגרו שאינם טעונים תגלחת וקרבן א"כ יעלו למנין ולכן אמרו במשנה שימי ספורו וגמרו לא עולים מהמנין אך ימי הזב והזבה וימי הסגרו של מצורע עולים לו מהמנין וכתוב שימי טומאתו לא מבטלים את הקודמים ואם מדובר בנזירות מועטת הרי צריך גידול שער אלא מדובר בנזירות מרובה ובכ"ז אינם עולים לו מהחשבון, א"כ מוכח לא כדברי רב חסדא שבנזירות מרובה זה עולה לו מהחשבון.

משנה ר"א אמר בשם ר' יהושע שטומאה מהמת שנוזיר מגלח עליה חייבים עליה על ביאת מקדש וטומאת ממת שאין הנזיר מגלח עליה לא חייבים בביאת מקדש, ור"מ סובר שזה לא יותר קל מטומאת שרץ שחייבים בביאת מקדש. **גמרא** לכאורה ר"א למד את זה בשם ר' יהושע בר ממל שר"א אמר שכשהלך לערסוקיא מצא את ר' יהושע בן פתח ראש שדן לפני ר"מ בהלכה שטומאה ממת שנוזיר מגלח עליה חייבים בה על ביאת מקדש ואם אין הנזיר מגלח עליה לא חייבים עליה בביאת מקדש, ואמר לו ר"מ שאינה קלה מטומאת שרץ, ואמר לו ר"א האם מכיר אתה את ר' יהושע בר ממל אמר לו כן, אמר לו שהוא אמר בשם ר' יהושע שרק בטומאה שנוזיר מגלח עליה חייבים בביאת מקדש ואם אינו מגלח לא חייבים עליה בביאת מקדש, א"כ משמע שר"א למד את זה מר' יהושע בר ממל ומוכח שכשאומרים שמועה בשם מישוה אין צורך לומר ממי שמעת אלא מספיק לומר את הראשון ואת השלישי, ור"נ בר יצחק מוכיח את זה מברייתא שנחום הלבלר אמר שהוא קיבל מר' מיאשה שקיבל מאבא שקיבל מהזוגות שקבלו מהנביאים שהלכה למשה מסיני שהזורע שבת

הפסוק אומר זקנו אפילו שהוא כהן שיש בו גם עשה, ומי שלומד מראשו לדחות לאו ועשה לכאורה קשה שילמד מזקנו, אך יש להקשות גם לצד השני שנלמד מזקנו לכל מקום שעשה ידחה לאו ועשה אלא שלא לומדים משם שהלאומים של כהן אינם שוים בכלם ולכן גם לא ניתן ללמוד נזיר מכך כי זה לא שווה בכל.

מי שלומד מראשו לנזיר מזקנו הוא ילמד כמו הברייתא שכתוב ופאת זקנם לא יגלחו שאין לומר שאסור גם במספריים כי כתוב לא תשחית ואין לומר שגם במלקט ורהיטני יהיה חייב שכתוב ופאת זקנם לא יגלחו שרק בגילוח שיש בו השחתה חייב והיינו בתער.

מי שלומד מראשו לדחות לאו לבד לכאורה אין צורך לדרוש גם בראשו וגם בזקנו שגילוח מצורע דוחה לאו וגם לאו ועשה, ויש לומר שהם שקולים ונלמד את שניהם שאין ללמוד כהן מנזיר כי נזיר יכול להשאל על נזרו ונזיר לא נלמד מכך שהוא לאו שאינו שווה בכל ואי אפשר ללמוד מהם שאר איסורים כי ניתן לפרוך שרק נזיר ישנו בשאלה וכך איסורו אינו שווה בכל.

רב אומר שאדם יכול להקל כל גופו בתער, אך קשה מברייתא שהמעביר בית השחי ובית הערוה לוקה, יש לומר ששם מדובר בתער ובמספריים מותר ורב אומר בתער הכוונה כעין תער.

ר' חייא בר אבא אומר בשם ר' יוחנן שהמעביר בית השחי ובית הערוה לוקה, וקשה מברייתא שהעביר שער אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים, ויש לומר שמה שאמר ר' יוחנן שלוקה הכוונה מדברנן,

דף נט ללישנא בתרא ר' חייא בר אבא אמר בשם ר' יוחנן שהמעביר בית השחי ובית הערוה לוקה משום לא ילבש גבר שמלת אשה, אך קשה שכתוב מברייתא שהעביר שער אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים וי"ל שר' יוחנן סובר כמו ברייתא שאומרת כך להדיא שהמעביר שער בית השחי ובית הערוה עובר משום לא ילבש גבר שמלת אשה והתנא שאומר שזה רק מדברי סופרים למד בפסוק שלכאורה הוא מיותר כי כתוב תועבה היא וכל לבוש אשה על איש ושל איש על אשה אין בו תועבה אלא בא לדרוש שאיש לא ילבש שמלת אשה וישב בין הנשים וכן אשה לא תלבש בגד של איש ותשב בין אנשים, ור"א בן יעקב לומד מזה שאשה לא תצא בכלי זין למלחמה שכתוב לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה שגבר לא יתקן עצמו בתיקוני הנשים.

ר"נ אומר שנזיר מותר להעביר שער בית השחי ובית הערוה, ואין הלכה כמותו.

אמרו התלמידים לר"ש בר אבא שלר' יוחנן אין שערות בבית השחי אמר להם שהם נשרו מחמת זקנה.

אדם אחד התחייב מלקות לפני רב אמי והתגלה בית שחיו וראו שאינו מגולח אמר ר' אמי עזבוהו שהוא מהחברים שאינם מגלחים שם.

רב שאל את ר' חייא אם מותר לגלח שער בית השחי ובית הערוה אמר לו שאסור אמר לו והרי הוא גדל וא"כ מותר לגלח משום צער אמר ר' חייא כמה שיגדל יותר זה ינשור, ורב שאל את ר' חייא אם מותר להתחבך כדי שישור שם השער אמר לו שאסור, שאל אותו אם מותר בכגודו, אמר ר' חייא שמתור, ויש אומרים שרב שאל אם מותר להתחבך בתפילה בכגודו ואמר ר' חייא שאסור ואין הלכה כמותו כי אינו נוגע בידו.

עמוד ב משנה אם מת אחד מהנזירים שנטמא מספק אמר ר' יהושע שיחשף אחד מהשוק שידור כנגדו נזירות ויאמר אם טמא הייתי הרי אתה נזיר מיד ואם טהור הייתי הרי אתה נזיר אחר ל' ויספרו ל' יום ויביא קרבן טומאה וקרבן טהרה ויאמר אם אני הוא הטמא קרבן טומאה שלי וקרבן טהרה שלך ואם אני הוא הטהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה הוא בספק ויספרו ל' יום ויביאו קרבן טהרה ויאמר אם אני הייתי טמא קרבן טומאה היה שלי וקרבן הטהרה שלך ועכשיו זה קרבן טהרה ואם אני הייתי הטהור קרבן הטהרה שלי וקרבן הטומאה היה בספק ועכשיו זה קרבן טהרה, אמר לו בן זומא מי ישמע לו שידור כנגדו נזיר, אלא יביא חטאת העוף ועולת בהמה ויאמר אם טמא הייתי החטאת מחובתי והעולה נדבה ואם טהור הייתי העולה חובה ויהיה חטאת ספק ויספר ל' יום ויביא קרבן טהרה ויאמר אם טמא הייתי העולה הראשונה נדבה וזו חובה ואם טהור הייתי העולה הראשונה חובה וזו נדבה וזה שאר קרבני, אמר ר' יהושע שא"כ נמצא שהוא מביא את קרבנותיו לחצאים, אך הודו חכמים לכן זומא. **גמרא** יש להקשות על ר' יהושע מה החסרון שיביא לחצאים ואמר שמואל שאכן ר' יהושע אמר את זה רק לחדד את התלמידים ור"נ אמר מה יעשה ר' יהושע למעיים או החלבים שלא יסריחו בינתיים.

משנה אם הנזיר היה טמא בספק וגם מוחלט לצרעתו מספק אוכל בקדשים אחר ס' יום ושותה יין ומיטמא למתים אחר ק"כ יום שתגלחת הנגע דוחה את תגלחת הנזיר רק כשהוא ודאי אך כשהוא ספק אינה דוחה.

דף ס גמרא שנו על המשנה שזה רק בניזירות מועטת אך בניזירות בת שנה אוכל בקדשים אחר ב' שנים ושותה יין ומיטמא למתים אחר ד' שנים ומגלח ד' תגלחות בראשונה מביא צפרי מצורע וחטאת העוף של קרבן טומאת נזיר ועולת בהמה של קרבן טהרה של נזיר בתגלחת שניה מביא חטאת העוף ועולת בהמה וכן בתגלחת שלישית וברביעית מביא רק קרבן טהרה, בתגלחת הראשונה מביא צפרים שאם הוא רק מצורע זה קרבן

טהרתו וחטאת העוף שהיא על ספק טומאה תלך לקבורה והעולה באה נדבה, ואי אפשר לגלחו תוך ז' שמה אינו מוחלט והתורה אסרה לנזיר להתגלח ואם אינו מצורע א"כ חטאת העוף הוא חובתו והצפרים ממילא נעשים בחוץ ואין זה חולין בעזרה ועולת בהמה יכולה לבא גם נדבה, ואם אינו מצורע ואינו טמא א"כ הצפרים נעשים בחוץ וחטאת העוף נקברת ועולת בהמה היא חובתו, אך יש להקשות שאם הוא נזיר טמא הוא צריך להביא אשם, ויש לומר כר"ש שיכול להביא אשם ולהתנות, בתגלחת השניה והשלישית אינו צריך להביא צפרים שכבר הביאם בתגלחת ראשונה, ועל הצד שהוא מוחלט א"כ החטאת ועולת בהמה אחת לספק ספירתו ואחת לספק טומאתו ובתגלחת הרביעית מביא קרבן טהרה ומתנה **עמוד ב** ואם הוא ודאי נזיר העולה הראשונה היתה חובה וזו נדבה, ואם הוא טמא ומוחלט היתה נדבה וזו חובה וזה שאר קרבנו.

אם היה טמא ספק ומוחלט ודאי, יכול לאכול בקדשים אחר ח' ימים וישתה יין ויטמא למתים אחר ס"ז ימים, ואם היה ספק מוחלט וטמא ודאי יאכל בקדשים אחר ל"ז ימים וישתה יין ויטמא למתים אחר ע"ז ימים, ואם היה טמא ודאי ומוחלט ודאי יאכל בקדשים אחר ח' ימים וישתה יין ויטמא למתים אחר מ"ד ימים.

תלמידי רשב"י שאלוהו האם תגלחת אחת מועילה למצורע ונזיר טהור אמר להם שלא, אמרו לו למה, אמר להם שאם שניהם מגלחים כדי לגדל א"כ זה יועיל לשניהם אך בניזיר זה להעביר ובמצורע זה לגדל, שאלוהו שאמנם זה לא יועיל לימי חלוטו אך זה יועיל לימי ספורו אמר להם שאם שניהם זה לפני זריקת דמים אתם צודקים אך במצורע זה לפני זריקת דמים ובניזיר הגילוח הוא אחר זריקת דמים, שאלוהו שאמנם זה לא יועיל לימי צרעתו ונזירותו אך זה יועיל לימי צרעתו וטומאתו, אמר להם שאם שניהם לפני טהרה במים אתם צודקים אך טמא מגלח אחר טהרה במים ומצורע מגלח לפני ביאת מים, אמרו לו שאכן לא יועיל לימי ספורו ונזירותו אך יועיל לימי חלוטו וטומאתו שבשניהם הגילוח הוא לגדל אמר להם שבניזיר טהור מצורע, של מצורע זה להעביר ושל נזיר הוא לגדל, ונזיר טמא שהוא מצורע זה לפני ביאת מים וזה אחר ביאת מים,

דף סא ר' חייא שנה שזה לפני ביאת מים וזה לאחר ביאת מים, זה לפני זריקת דמים וזה לאחר זריקת דמים.

רמי בר חמא מסתפק האם הדי' תגלחות שאמרנו לעיל הם משום מצוה או כדי להעביר שער טומאה, ונ"מ האם אפשר לגלח בסם, שמשום מצוה צריך דוקא בתער, ואם זה כדי להעביר שער טומאה א"כ מועיל אפילו בסם, ורבא הוכיח ממה שכתוב שמגלח ד' תגלחות ואם משום העברת שער טומאה היה מספיק ג' תגלחות שהרי ברביעית אין כבר שער טומאה, אלא משמע שזה תגלחת מצוה.

פרק הכותים

משנה לכותים אין נזירות ואילו לנשים ועבדים יש נזירות ויש חומרא לנשים על עבדים שהאדון יכול לכפות את עבדו לשתות יין אך אינו יכול לכופו את אשתו לשתות יין אם לא הפך לה. **גמרא** כתוב בפרשת נזיר דבר את בני ישראל ולא לעכו"ם ואמרת אליהם לרבות עבדים ולכאורה אין צור לרבות עבדים שכבר לומדים שעבד חייב בכל מה שאשה חייבת, ורבא אומר שהיינו אומרים שכתוב לאסור אסור על נפשו שרק מי שנפשו קנויה לו ולא במי שאין נפשו קנויה לו קמ"ל שכתוב יכול להעשות נזיר, **לכאורה** יש מקומות שכתוב ישראל ולא ממעטים עכו"ם שכתוב לגבי ערכין דבר אל בני ישראל ושנינו שבני ישראל מעריכים ולא עכו"ם ואין לומר שאין נערכים שכתוב איש, ויש לומר שכתוב בניזיר לאביו ולאמו לא יטמא דוקא במי שיש לו אב ועכו"ם אין לו אב, אך יש לדחות שאם הכוונה לענין ירושה הרי אמר ר' חייא בר אבין בשם ר' יוחנן שעכו"ם יורש את אביו מדאורייתא כמו שכתוב כי ירושה לעשו נתתי את הר שעיר אלא יש לדרוש שרק במי שמוזהר על כיבוד אביו, אך יש לדחות שלא כתוב כיבוד אב בניזיר, ויש לומר שדורשים לאביו ולאמו לא יטמא שרק למי שיש טומאה יש נזירות ולעכו"ם אין טומאה **עמוד ב** שכתוב ואיש אשר יטמא קהל ולא יחטא ונכרתה הנפש ההיא מתוך קהלו ורק ישראל נחשבים קהל ולא עכו"ם, אך יש לדחות שרק כרת אינו חייב אך יהיה טומאה ויש לומר שדורשים מזהה הטהור על הטמא שרק מי שיש לו טהרה יש לו טומאה ולעכו"ם שאין טהרה אין טומאה ואין לומר שטהרה אין לו אך טומאה כן יהיה לו שכתוב ואיש אשר יטמא ולא יחטא, וטהרה וטומאה הם באדם אחד, ורב אחא בר יעקב לומד מהפסוק והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם שמי שיש לו נחלה יש לו טומאה ומי שאין לו נחלה אין לו טומאה, אך יש לדחות שלפ"ז לעבדים שאין נחלה לא יהיה טומאה, ורבא מבאר שלגבי ערכין יש ריבוי איש ואין ללמוד גם בניזיר כך שכתוב איש לרבות עכו"ם והמיעוט רק ממעט עכו"ם מקרבן כי עכו"ם ממעטים מקרבן כדברי ר' יוסי הגלילי שכתוב לעולה פרט לנזירות, ואין לומר שהפסוק מלמד שרק ישראל נזירים עולם ועולם עכו"ם לא, אך הם יהיו נזירים שכתוב איש, כי לא כתוב בפסוק נזיר ועולם, ואין לומר שבא למעט שרק ישראל מדירים בניהם בניזיר ועכו"ם לא ואין למעט מנזירות שכתוב איש, כי ר' יוחנן אמר שזה הלכה בניזיר שאב מדיר את בנו, וכן אין ללמוד שרק ישראל יגלחו על נזירות אביהם ועכו"ם לא.